

Вече се бяхме снабдили с малко средства и трябваше да потърсим място за пренощуване. Леа започна да обяснява на бармана със знаци, че се нуждаем от душ и легло. После започна да му размахва ключодържателя, за да покаже, че искаме да си платим за тези удобства. В един момент барманът схвана и започна да кима. След това ни направи знак да го последваме. Тръгнахме по един тесен коридор зад бара, в който имаше няколко врати, и стигнахме до дъното му. Барманът отвори една врата и влязохме в някакво помещение, което изглеждаше напълно празно. Вдясно от входната врата имаше друга и барманът я отвори и ни показа едно по-малко помещение, което веднага разбрахме, че е баня с тоалет. После ни показа стаята, която нямаше никакъв прозорец. Явно беше във вътрешността на сградата и нямаше излаз към външна стена. На една от стените на стаята видяхме голям таблет. Барманът го докосна и той светна. Появи се някакво меню с надписи на странния им език. До всяка точка от менюто обаче имаше и иконка, от която веднага се ориентирах за какво служи. Имаше изобразена маса, стол, нещо като легло и някакви уреди, които не можах да разбера за какво служат.

Когато докоснах иконката с леглото, в центъра на стаята се материализира легло. Изобщо не разбрах как стана това. Не беше като масите и столовете пред бара. После барманът ми показа, че с повторно натискане на тази иконка леглото можеше да изчезне, след като се натиснеш, разбира се, един от двата допълнително показали се бутона, които явно бяха за потвърждение или отказ.

След това барманът с мимики ни обясни, че ще отиде да види сервитьорката, която вероятно беше жена му.

Когато барманът тръгна, погледнах часовника на смартфона си. Беше седем часът. Дванайсет часа се бях минали, откакто излязохме от къщи. Бяхме се изморили доста от този пълен с изключително силни емоции ден. Не знаехме, дали пак ще се върнем във Варна и в нашия свят. Все пак, това, че си намерихме работа и жилище още през първия ден от пребиваването ни в един съвсем чужд свят, ни вдъхваше надежда, че и в бъдеще ще имаме късмет.

След като се освежих в банята, след като цял ден се бях обливал в пот, се почувствах и по-бодър. От таблета на стената избрах маса и столове, извадих своя таблет от чантата едnodневка на Леа и го включих. Системата се опита да намери връзка чрез модема, но не успя. След това започна да търси локална мрежа. Предложи ми внушителен списък от точки на достъп. Избрах тази с най-добър сигнал и натиснах Enter. Системата ми се свърза без никакъв проблем! Обаче на брауъра ми се появиха неразбираеми смесици от букви, цифри и всякакви други знаци от кодовата таблица. Явно техният софтуер не беше съвместим с нашия. Все пак, упорито започнах да се опитвам да намеря нещо разбираемо или смислено. Леа седеше зад мен и клатеше глава.

- Май няма нищо, а? - каза тя в един момент. Като че ли беше изгубила търпение.

- Ще поровя още малко – отговорих аз. - Мисля да не се отказвам толкова бързо.

- А ще правим ли превода? - попита Леа, което ми прозвуча хем наивно, хем като шега.

- Да бе! Я се върнем, я не! - погледнах я бързо и продължих да се ровя в чуждата мрежа.

- Ами, добре – сви рамене тя и се захвана да подрежда чантата си, не че имаше много неща за

подреждане.

- Къде ли се изхвърля боклука? - попита ме Леа по едно време.

Станах и отидох до таблета. Потърсих нещо познато в менюто, но не намерих.

- Не знам как трябва да изглежда кошчето за боклук в този свят – казах аз. - Ела да си кажеш мнението.

Леа се приближи и започна да разглежда менюто. След малко, без да каже и дума, се пресегна и докосна една от иконките. До нас се появи странно съоръжение, което далечно напомняше на кошче с подвижен капак, който потъва и изплува, след като хвърлиш някакъв отпадък. Леа изхвърли разни опаковки от сандвичи и други малки боклучета от дъното на чантата.

След това отново се вгълбих в търсенето на нещо разбираемо в чуждата мрежа. Отново никакъв успех.

- С твоя компютър едва ли ще можеш, но с този може и да успееш – Леа посочи таблета на стената.

Аз се плеснах по челото.

- Браво! - извиках – Направо си гениална!

Скочих от стола си и се втурнах към таблета на стената. Трескаво започнах да търся някоя точка в менюто, която да ми покаже пътя към чуждата мрежа. След няколко несполучливи опита успях да открия нещо като нашия браузър. В долната му част се оформи особена клавиатура, която беше неизползваема за мен, защото не знаех значението на нито един от знаците по нея. Въпреки това, наслуки натиснах няколко знака и в чуждия браузър се появиха двайсетина реда със странните знаци. Част от знаците в началото на редовете бяха с маслинено зелен цвят, а останалите – с черен или сив. Докоснах зелената част на първия ред и моментално се отвори прозорче в

централната част на таблета, в което се появиха много снимки и текст. Снимките показваха различни сгради и хора, но не можах да разбера за какво се отнася текстът, на който бях попаднал.

Механично докоснах бутон в горната лява част от виртуалната клавиатура и централното прозорче изчезна. Разбрах, че работата с тази клавиатура е доста интуитивна.

Разгледах още няколко прозорчета, които се показваха след докосване на зелените части от редовете. И там се виждаха сгради и групи хора. Сградите бяха внушителни, някои бяха като цели градове, издигащи се високо в небето. Спрямо тях небостъргачите в нашия свят бяха джуджета. Хората край сградите от снимките явно бяха свързани с построяването или поддържането на тези сгради. А може би бяха колективи на фирми, имащи офиси в тези сгради. Нямах как да разбера. Непознатият език в света, в който попаднахме, ми беше напълно чужд и не ми напомняше на нито един познат език. Това заключение направих не след като видях непонятните текстове на таблета, а след като чух многократно говор от видео клиповете, отварящи се, след като докоснех някоя от снимките. Писмеността нямаше как да разчета, но речта, която чувах, ме довеждаше до безсилно отчаяние. Нямах никаква основа, за да започна да изучавам този език. Дори и да се намереше някой, който да ме научи как се изговарят знаците от писмеността и да ми покаже думи за предмети или, евентуално, действия, как щях да си превеждам сложните абстрактни понятия? Липсата на какъвто и да било речник щеше да бъде сериозна пречка за изучаването на този език. Дори не бях сигурен, че в различните видео клипове се говореше на един и същ език. Като филолог не можех прибързано да преценя, без да имам достатъчно

основания, има ли в този свят различни езици или не.

В един момент забелязах, че в едно прозорче имаше един и същ видео клип, озвучен с различни гласове. Прослушах ги по няколко пъти и започнах да усещам разлика. Помолих и Леа да ги чуе. Тя, без колебание, каза:

- На различни езици са.

- Как реши, че са различни? - попитах аз.

- В първото изречение има само една и съща дума, която се повтаря – обясни Леа. - Останалите са различни. Освен това, изговорът на повтарящата се дума ми се струва различен.

- Имаш доста добър слух – поклатих глава аз. - За съжаление, аз не мога да се похваля с такива способности.

- Как, не усети ли разликата? - възкликна Леа.

- Каква разлика – не разбрах аз.

- В изговора на повтарящата се дума – уточни Леа.

- Не – вдигнах рамене.

- Хайде, пусни ги пак само от началото – подкани ме Леа.

Изпълних желанието ѝ, а когато тя ми повтори въпросната дума по различен начин, според изговора в отделните видео клипове, разбрах, че имаше право.

- Най-вероятно това е някакво име – предположи Леа. - Дали е на човек, град, държава или нещо друго, все още няма как да знаем. Може и да е името на небостъргача, който дават в клипа.

Съгласих се с нея и подробно сравних надписите под снимките, от които се отваряха тези видео клипове. Тогава забелязах, че в част от надписите също се повтаря една и съща последователност от знаци, а в останалите забелязах, че са с различна писменост. Потърсих знаците от повтарящата се дума сред тези от виртуалната

клавиатура и успях да открия всеки от тях. Знаците бяха четири на брой, а повтарящата се дума, която чувахме в клиповете, беше с повече звукове. Чувах се нещо като „гронда“, „хронда“ или „кронда“. Съобщих за откритието си на Леа, а тя каза:

- Да, четири са и звуковете, и знаците.

- Как така? - учудих се аз.

- Звукът пред „р“ - обясни Леа, - е някакво особено придихание, което ние чуваме различно, но то явно е съставна част от това „р“, според техните схващания, разбира се. Или това, което чуваме като „хр“, „гр“ или „кр“ е особено силно „х“, подобно на арабското. А гласната „о“ е носова.

- Може би си права – съгласих се аз. - Звучи логично.

- Да, но ако приемем, че за всеки звук има отделен знак – кимна Леа.

- А ако не е така? - попитах аз.

- Тогава можем да предположим, че има две срички с по две съгласни – отговори Леа, - „хр“, „гр“ или „кр“ и „нд“.

- Значи, засега имаме две хипотези за тази писменост – заключих аз.

- Да, хипотези – съгласи се Леа, - а за да потвърдим коя от тях е вярна, ще трябва да съберем още материал.

- Хайде да потърсим тази дума или име – предложих аз и бързо въведох в таблета на стената последователността от споменатите четири знака.

Появиха се доста редове, започващи по този начин. Още в първото прозорче, което се отвори, след като докоснах зелената част на реда, видях не само снимки на сгради и хора, а и изображения, които бяха без съмнение

географска карта или, по-точно, план на град.

- Това е Варна! - възкликна Леа.

- Къде виждаш Варна? - учудих се аз.

- Погледни! - развълнувано посочи Леа една карта, на която, след като се вгледах по-внимателно, разпознах очертанията на Варненския залив, канала и езерото, както и познатия ми релеф. Градът обаче обхващаше много по-голяма площ от онази, която би трябвало да заема Варна. Под картата видяхме надпис, в който първата дума беше онази, която ни беше вече позната.

- Тази дума наистина е име – категорично каза Леа.

- И то на града, който в този свят е на мястото на Варна от нашия свят.

